

[Henry Christensen.]

stoffet. Jeg tror, at dette hensyn ikke blot er et hehnsyn til folketinget, men til befolkningen og til folkestyret i det hele taget.

Vi har jo nu haft en mindretalsregering gennem de sidste 6-7 måneder. Jeg tør ikke påstå, at vi har den opfattelse, at den lever op til sit store, højt besungne valgløfte om at søge et bredt samarbejde i folketinget formidlet. Det er naturligvis rigtigt, som hr. Orla Møller ville fortælle os, at tingene er gennemført med skiftende flertal, men det er ikke en regering, der frit forhandler fra sag til sag. Vi har fornemmet, at der ligger et meget fast samarbejdsmonster, som er opdelt.

I markedspolitikken sker samarbejdet mellem regeringen og de tre tidligere regeringspartier, og hvis ikke det skader, vil jeg gerne udtale min anerkendelse og mit partis glæde og tilfredshed med den del af den politiske situation, så meget desto mere som der ingen tvivl er om, at vi fortsat betragter det som den vigtigste opgave, folketinget er stillet over for at søge gennemført, og som befolkningen altså i løbet af få måneder skal træffe den afgørende beslutning om.

Vi glæder os også over den udvikling, der synes ganske tydelig i den danske befolknings holdning igennem de seneste måneder, men vi må alligevel se i øjnene, at også i den kommende tid vil folketingets medlemmer være bundne af et stærkt ansvar over for den debat, der må pågå lige indtil den 2. oktober. Jeg skal ikke gentage eller uddybe vor bekymring over, at man har udsat afgørelsen med alle de følger, det har, så sent som til den 2. oktober; det må vi nu prøve at indrette os efter.

Jeg har bare en enkelt bemærkning at gøre til udenrigsministeren i forbindelse med markedspolitikken, nemlig en bemærkning om udenrigsministerens forhandlinger og overvejelser om placeringen af det eventuelle politiske sekretariat. Jeg vil gerne henstille til udenrigsministeren, at ligesom der har været opretholdt god kontakt på de fleste andre fællesmarkedsområder mellem de partier, der bærer denne sag igennem, går vi ud fra, at udenrigsministeren, også hvad dette spørgsmål angår, vil søge den fornødne kontakt med de øvrige partier her i folketinget.

Det er den gode del af regeringens sam-

arbejdsmonster, jeg her har nævnt. Et andet led i samarbejdsmonsteret er jo den højtærede Grønlandsminister og med ham visse nordatlantiske mandater. Jeg vil gerne sige, at vi har en fornemmelse af, at her har samarbejdsmonsteret måske nok så meget givet sig udslag, ikke så meget i Grønlandspolitikken som måske i fiskeripolitikken. Jeg skal erindre om den debat, der for nogen tid siden var i tinget omkring Danmarks fiskeripolitik vedrørende det åbne hav, som jo har ført til en række indgående drøftelser i det folketingsudvalg, der blev resultatet af denne forhandling.

Jeg skal sige til sidst om dette punkt, at vi har taget til efterretning med tilfredshed det tilbud, som statsministeren i går gav folketingsudvalget, der sikrer, at folketinget vil være sikret den fornødne anledning til fortsat at kunne følge og tage stilling til, hvad dansk fiskeripolitik på disse områder skal gå ud på i fremtiden.

Men det tredje og det politisk mest betænkelige led i regeringens samarbejdsmonster møder vi i indenrigspolitikken, hvor det er SF, der er regeringens faste og afgørende platform. Det er der selvfølgelig nogen mening i. Det var SF, der bragte socialdemokratiet til magten, og vi kan forstå de politiske motiver, som socialdemokratiet derfor kan have til denne binding, men det står milevidt fra forestillingen om en socialdemokratisk mindretalsregering, der uafhængigt ville forhandle til alle sider. Da importtolden skulle gennemføres, var det SF, man forhandlede med. Da kulegravningsudvalgets resultater skulle nedkules, var det protester fra SF, som var bestemmende; og SF, som skulle orienteres om regeringens endelige beslutning, og ikke andre. Da vi arbejdede med EF-jordlovene, hvor vi fik — det er jeg enig med hr. Poul Schlüter i — et efter omstændighederne fornuftigt samarbejde, var det da også åbenbart, at de indrømmelser, vi kunne opnå hos regeringen, var dem, som også SF ville acceptere, men intet derudover.

Det er en stærk magtposition, regeringen har givet til SF. Foreløbig bør regeringen vel være taknemlig over, at SF endnu kun har udnyttet denne position med et vist mådehold og en vis hensynsfuldhed. Men hvilken skæbne har statsministeren ikke bundet sig til også i en kommende situation?